

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

สวรัคัณิพพานแห่งผาก

ตกลงเลยจะให้วิทยุทางภาคใต้ จังหวัดพังงา ทีแรกให้ ๑ กิโลวัตต์ พอมาพิจารณาดู นั้นมันไม่ค่อยมีสถานีวิทยุ ให้เพียง ๑ กิโลวัตต์มันไม่คุ้มค่ากันเลย ตกลงเลยให้ ๑๐ กิโลวัตต์เหมือนสวนแสงธรรมเสียเลย เพื่อจะได้กว้างขวาง เพราะไม่มีเลยวิทยุเสียงธรรม วิทยุเทศน์เรื่องธรรม ให้ ๑ กิโลวัตต์นี้มันไม่ได้ถึงไหน ทำทั้งทีก็ให้เต็มตามอัตราของมัน เสีย เลยให้ ๑๐ กิโลวัตต์ ได้ส่งไปแล้วนะให้รับจัดการเลย เราให้เลย ๑๐ กิโลวัตต์ เพราะ สงสารพี่น้องชาวภาคใต้ ไม่มีธรรมประเภทวิทยุอย่างที่เรามีกันนี้บ้างเลย แล้วท่านคลาด ท่านอยากจะให้มีขึ้นที่นั่น ที่จังหวัดพังงา ท่านขอมาทางนี้ เลยเอาที่บ้านตาดนี้ให้ไป ทาง บ้านตาดเราเอา ๑๐ กิโลวัตต์มา แล้วเอา ๑ กิโลวัตต์ไปภาคใต้ ทางนั้นขอมา

เรามาพิจารณาแล้วทางภาคใต้ไม่มีเลย จะให้ ๑ กิโลวัตต์ไปไม่เหมาะเมื่อเราพอจะ ฎไถได้อยู่ เราก็เลยฎไถ เอาให้ ๑๐ กิโลวัตต์ไปเลย เพราะทางภาคไหนไม่มีวิทยุที่เทศนาว่า การอรรถธรรม ทางนี้มาก ทางภาคใต้ดูไม่ปรากฏว่ามี ที่นี้ท่านคลาดท่านขอให้มี ท่าน อยากจะตั้งท่านมาขออันแก่นี้ไป ท่านคลาดท่านก็เป็นพระวัดนี้ เป็นคนจังหวัดพังงา อยู่นี้ นานถึงไปอยู่ที่นั่น

ภาคใต้ลูกศิษย์เรามีคนเดียว นอกนั้นมันตายหมดลูกศิษย์หลวงตาบัว ภาคใต้มาอยู่ นี้ไม่ใช่ช้อยนะ เต็มอยู่ที่นี่พระ แล้วไปตายหมดๆ ยังเหลืออยู่ท่านคลาด นั้นหายใจแหม่วๆ เราก็ไม่รู้แหละ เราก็ไม่แน่ ผู้นั้นละผู้ที่จะจัดตั้งสถานีวิทยุขึ้น เราให้ เราก็พูดตรงๆ ลูกศิษย์ เราภาคใต้มีน้อยเมื่อไร เหมือนภาคทั้งหลายนี้ ไปแล้วหายใจบๆ มันก็ตายละชิมันหายใจบไปอย่างนั้น ยังปรากฏอยู่ท่านคลาด อยู่ในวัดนี้ก็ มีน้อยหรือภาคใต้อยู่ในนี้ ได้ยินหรือ ไม่ได้ยินก็ไม่รู้นะ พระภาคใต้มาอยู่ประจำอยู่ในนี้วัดป่าบ้านตาด เดียวนี้ก็ มีแล้วมันหายไป ไหนกันหมด มีน้อยหรือ สององค์สามองค์อยู่ในนี้ประจำ

เราอยากให้มี(สถานีวิทยุ) หากมีขึ้นที่นั่นแล้วก็ได้พอเป็นประโยชน์บ้าง หูเรา ตาเราไม่ว่าที่ไหนๆ มีไว้สำหรับใช้เพื่อผลประโยชน์แก่ตน แล้วเป็นโมฆะและเป็นภัยแก่ตน มีมากอยู่นะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย มีอยู่ประจำทุกคน เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ แต่ใช้มาฟัน เจ้าของทำลายเจ้าของมีมาก ใช้สำหรับส่งเสริมเจ้าของให้มีคุณค่าดีงามมากขึ้นนี้มีน้อยอยู่นะ เช่นอย่างเสียงอรรถเสียงธรรมนี้หูได้ฟังเป็นเสียงอรรถเสียงธรรมขึ้นมาเข้าถึงใจ ธรรม เข้าถึงใจหนุนจิตใจ จิตใจที่เคยหมอบก็เงยขึ้นมาได้ โพล่น้ำขึ้นมาได้ เรื่องธรรมเป็นเรื่อง

เล็กน้อยเมื่อไร เราจึงคิดแล้วคิดเล่าพอทราบว่าจะมาขอเอาที่บ้านตาด บ้านตาดมี ๑๐ กิโลวัตต์ อันแก่นี่ท่านฉลาดมาขอก็ให้ท่านฉลาดไป

พอเราทราบแล้วเราก็ไม่สบายใจ คิดทบทวนไปมาก็มาลงช่องเก่าๆ ไม่สมควรให้ ๑ กิโลวัตต์ ทั้งๆ ที่ทางโน้นไม่มีวิทยุเทศน์อรรถธรรมอย่างนี้เลย เลยให้ทางโน้นเป็น ๑๐ กิโลวัตต์เลย ให้ท่านเหล่านั้นได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ตา หู จมูก มีเหมือนพวกเราทั้งหลาย แต่ห่างไกลจากอรรถจากธรรม จึงขอให้ได้ยินได้ฟังบ้าง ได้ยินได้ฟังที่นั่นแล้วจะค่อยกระจายไป เป็นประโยชน์ไปเรื่อย ๆ เพราะธรรมไม่เคยเป็นโทษต่อผู้ใด เป็นคุณทั้งนั้น

คิดดูซิตั้งแต่ค่างคาวเขาเกาะอยู่เพดานถ้ำ พระท่านสวดมนต์อยู่ในถ้ำ ค่างคาวเกาะผนังถ้ำอยู่ฟังเสียงท่านสวดเป็นบทเป็นบาท ฟังเพลินๆ ตื่นเลยหลุดจากที่เกาะตกถูกพื้นหินตาย ตายแล้วไปสวรรค์หมด นั่นเห็นไหมล่ะ เสียงธรรมเป็นของง่ายเหลือ มันเกาะผนังถ้ำฟังธรรมท่านสวดอยู่เลยเพลินๆ ตกลงมาหัวมาถูกพื้นแข็งๆ เลยตาย แล้วได้ไปสวรรค์หมด นั่นฟังซิ จิตเป็นจิตอย่างเดียวกัน จ่ออยู่กับธรรมอันเดียวกัน เวลาตกลงมาตายก็ไปสวรรค์ คัมภีร์ท่านบอกไว้ชัดเจนมาก ท่านบอกว่าเสียงธรรมนี้เข้าที่ไหนเป็นคุณทั้งนั้น ท่านว่าอย่างนั้น ไม่เป็นโทษกับผู้ใด เสียงธรรมเข้าที่ไหนเป็นคุณๆ

เข้าทางตาเป็นคุณ ทางหูเป็นคุณ ทางไหนเป็นคุณ จมูกเป็นคุณ ได้กลิ่นหอมหวานอะไรที่น่าเคารพบูชาพระพุทธเจ้า เอาดอกไม้ไปบูชาพระพุทธเจ้า ดอกไม้หอม เข้าใจหรือ จมูกก็เป็นคุณ ลิ้นได้กินอะไรดี ๆ แล้วคิดถึงพระคิดถึงธรรม เป็นคุณ แน่ ออกไปจากใจทั้งหมดๆ นี่ละธรรมไปที่ไหนเป็นคุณทั้งนั้น สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นคุณทั้งหมด เราอย่าแบกอยู่เฉยๆ แบกไปฟันเจ้าของ ตาก็ฟันเจ้าของ หู จมูก ลิ้น กาย เอาไปฟันแต่เจ้าของ พวกนี้มันหูกุดหูขาดขาขาดแขนขาดไปหมด เครื่องมือของมันฟันเจ้าของเอง เอาไปใช้ในทางไม่เป็นประโยชน์ก็เป็นโทษแก่ตัวเอง มันก็ทำลายตัวเอง เอาไปใช้ทางคุณมันก็เป็นประโยชน์ เข้าใจหรือเปล่า ตั้งแต่ค่างคาวมันก็ยังไปสวรรค์ได้ นั่งอยู่บนศาลา มันจะไปไม่ได้สักคนหรือ เราอยากถามว่าอย่างนั้น หรือจะบินลงแต่นรก จับขาไว้ขาขาดยังบินลงอยู่ อย่างนั้นละพวกนี้พวกขาขาดยังบินลงนรก ดิ่งไว้ไม่อยู่

เสียงอรรถเสียงธรรมมันไม่ยากฟังละซี มันสู้เพลงที่เพลินให้ลงนรกมากกว่านั้นซิ จิตใจมันชอบอย่างนั้น กิเลสต้องชอบไปฝ่ายต่ำเสมอ ถึงจะไปฟังอยู่บนจรวดดาวเทียมก็จิตใจต่ำ ไปอยู่บนดาวเทียมจิตใจต่ำตกนรกได้ คนอยู่พื้นดินเรานี้อยู่ที่ไหนก็ตาม จิตเป็นกุศลไปสวรรค์ได้ อยู่กับจิตนะ ไม่ได้อยู่กับที่ไหน ไปอยู่บนจรวดดาวเทียมที่ไหนว่าเขาเป็นสุขหรือ เอาธรรมจับรู้หมดจะว่าไง ไม่งั้นพระพุทธเจ้าจะว่าองค์วิเศษวิโสสอนโลกได้หรือ สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำทุกอย่างพระพุทธเจ้าสอนโลก ไม่ได้สอนแบบหลอกๆ ลวงๆ เหมือนกิเลส กิเลสออกมาตั้งแต่โคตรแซ่ของมันเป็นกิเลสทั้งหมด โคตรแซ่ของกิเลส

ทั้งหมด เอาสัตว์ทั้งหลายนี้ฟาดลงทะเลหลวง ลงนรกนั้น ขาขาดแขนขาดมันยังขึ้นไปถ้ำลงทางต่ำนะ ทางสูงไม่อยากไปละ ดิ่งไว้ก็ขาขาด มันไม่อยากไป ขาขาดก็ขาดไป ตัวอยู่ยังดีมันว่า ไปสวรรค์ไม่ไปละ

อย่างแจ็กคนหนึ่งอยู่ที่สุวรรณเขต แต่ทางนั้นเขาเรียกติดปากเขามาแต่โบราณว่า สะหวันนะเขต อยู่ฝั่งทางโน้น(ฝั่งลาว) เขามาเยี่ยมพระทางฝั่งเรา นี้ ทางโน้นก็มีพระ เขามาเยี่ยมพระสนิทสนมกัน เก้าแก่ อะไรก็พูดกันมามากแล้ว อยากจะถามสักคำหนึ่ง อยากไปสวรรค์ไหม แกว่า ผมไม่อยากไปละ ผมอยู่มาได้ตั้งสองปีแล้ว ผมอยากไปตั้งแต่เวียงจันทน์ แจ็กคนนี้ เขามาเล่าเป็นนิทานสदनนะ เขาอยู่สุวรรณเขต ตอนเขามาเยี่ยมยังไม่ทันได้ย้าย อยากไปสวรรค์ไหม ไม่อยากไปละสวรรค์ คือสะหวันนะเขตเขาเคยอยู่แล้ว ชายของขาดทุน แจ็ก เข้าใจไหม อยากไปแต่เวียงจันทน์ เห็นไหมถามแจ็กมันก็ตอบไปแบบแจ็กพวกนี้ถามก็อยากไปสวรรค์ไหม มันก็ไม่อยากไป มันก็จะว่าชายของขาดทุน พวกนี้มีแต่พวกชายของขาดทุน อยากไปแต่เวียงจันทน์ มันไม่ว่าเวียงจันทน์ มันว่าเวียงจันทน์

นั่นละธรรมไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น เราจึงได้สอนพี่น้องทั้งหลาย สอนถอดออกมาจากหัวใจ ทุกอย่างที่เราสอนนี้พูดง่าย ๆ ว่าทรงไว้หมดแล้วในหัวใจนี้ จึงกล้าสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่นานเราก็จะตายแล้วนี่ ท่านทั้งหลายยังมาว่าเราพูดโง่พูดอวดอยู่หรือ นี่คือปากกิเลสนะ ปากอมขี้ มันคิดออกมาจากหัวใจที่ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง อยู่ในนั้น มันออกมาจากนั้นมันก็มาต่อสู้อธรรม ธรรมจะพาไปสวรรค์มันขึ้นไปเวียงจันทน์ อยู่สวรรค์มันว่าชายของขาดทุน มันหมายถึงสะหวันนะเขต มันว่าอยู่นี่ชายของขาดทุน อยากไปแต่เวียงจันทน์ พวกนี้เป็นยังไงชายของขาดทุนใหม่ ไม่ขาดยังไงมันขาดทุกวันทุกเวลา ไม่ได้เรื่องได้ราวเลยเรื่องศีลเรื่องธรรมเข้าสู่ใจ ภาวนาพุทโธคำหนึ่งสองคำหายแล้ว เอาไปเวียงจันทน์แล้ว มันไม่อยากไปสวรรค์

ยิ่งจวนจะตายเท่าไร เราพูดจริง ๆ เพราะฉะนั้นคำพูดนี้ถึงออกเรื่อย ออกจากหัวใจทั้งนั้นนะ ด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ทั้งนั้น มันจะมาตายกองกันอยู่ที่นี่ก็กัปกัปกัลปอีก ถ้าไม่มีธรรม ไม่มีสายที่จะขึ้นให้พ้นจากกองทุกข์นี้ไปได้นะ ธรรมเท่านั้นคือบุญคือกุศลของเรา หัวใจนี้ไม่ตาย สมบูรณ์สมบัตินมากที่สุดคือหัวใจ เวลามันสร้างมันสร้างแต่บาปมันก็ตกลงแน่ะ มันไม่ตายใจนี้ กตกลงไปนรกอเวจี พวกเปรตพวกผีพวกอะไรที่ไม่พึงปรารถนา แต่ความอยากทำมันอยากทำแต่สิ่งเหล่านั้น ตายแล้วก็ไปหาสิ่งเหล่านั้น อยากไปสวรรค์นิพพานมันไม่อยากไป

รักบุญรักกุศลรักศีลรักธรรม ฝืนกันกับกิเลส กิเลสเราจะทำความดีมันจะฝืน มันจะกั้นทางหวงห้ามเราไม่อยากให้ทำ มีอุปสรรคร้อยแปดเวลาจะทำความดี เวลาจะทำความชั่วนี่มันวันยังค่ำ เช่นนั่งเล่นการพนัน ฟาดตลอดรุ่งก็ได้ ไม่ได้คิดถึงเวล่ำเวลา ถ้าจะไหว้พระ

สวตมนต์ โอ้ย จะตาย อ่อนแล้ว โอ้ย เหนื่อยพอแล้ว มันเหนื่อยตั้งแต่แรกเอาไปกิน เป็น
 อย่างนั้นนะ เราจึงเป็นห่วง จิตใจมันมียับเยิบ ๆ ที่ไหน เพราะฉะนั้นจึงได้ทรงท้อพระทัย
 ทำความปรารถนาจะสอนโลกมา เป็นพระพุทธเจ้าเพื่อจะสอนโลก นี่เป็นความคาดหมาย
 เวลานั้นยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า เป็นเพียงคาดหมายเฉย ๆ เวลาปรารถนาเป็น
 พระพุทธเจ้าได้สมบุกสมบันเต็มที ไม่มีใครเกินพระโพธิสัตว์ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า
 หนักมากที่สุด

พอได้เป็นพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ผางขึ้นมาเนืองดูสัตว์โลก กับมองดูธรรมชาติที่
 อัจฉริยะล้นโลกล้นสงสารแล้วมันเข้ากันไม่ได้เลย โอ้โฮ อย่างนี้จะสอนไปอย่างไร นั้น ท้อ
 พระทัยเลยทีเดียว พอได้ตรัสรู้เป็นศาสดาเอกแล้ว แทนที่จะ เอาละที่นี้สอนได้เต็มเหนี่ยว
 ไม่เป็นนะ กลับท้อพระทัย มองไปที่ไหนมืดตื้อไปหมดเลย มืดตื้อด้วยกิเลสตัณหาของสัตว์
 มองดูสัตว์ไม่เห็น เห็นแต่กิเลสตัณหา มันกดมันถ่วงมันบีบมันบังคับ มองหาตัวคนไม่เห็น
 เลย ทรงท้อพระทัย เราย่นเข้ามาอย่างนี้ละ

แต่พระองค์ก็ทรงพิจารณา ฟังแต่ว่าศาสดาเอก พินิจพิจารณา อ้าว ภูเขาลูกนี้ ถ้า
 เทียบกับสัตว์โลกเหมือนภูเขาลูกนี้นั้น มันเต็มไปด้วยหินผาป่าไม้ มันไม่มีอะไร มีแต่สิ่งที่ไร้
 สาระอย่างนี้เหวอ สิ่งที่มีสาระอยู่ภายในนี้จะไม่บังเหวอ ครั้นพิจารณาค้นไปก็พบว่ามีแร่
 ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นสารประโยชน์อยู่ในภูเขาลูกที่ว่าหาสาระไม่ได้ นั่น มีอยู่ไม่ใช่น้อย ๆ อ้อม ๆ
 คำว่ามีก็คือ มีผู้มีอุปนิสัยปัจจัยแฝงอยู่ในความมืดบอดของสัตว์โลก ยังมีอยู่เป็นแห่ง ๆ
 เป็นจุด ๆ พระองค์ก็จึง เอ้อ ได้เท่านี้ก็เอา ได้พลอยเม็ดหนึ่งมีน้ำหนักเท่าไร มีคุณค่ามาก
 ขนาดไหน เอา แต่ละเม็ด ๆ มีคุณค่ามาก ภูเขานี้อันไหนเอาไม่ได้ก็ไม่ต้องเอามัน เอา
 เฉพาะสิ่งที่เป็นสาระ เอาไป ๆ นี่ละที่ว่าสั่งสอนโลกผู้มีอุปนิสัยนะ

แล้วผู้ที่มีอุปนิสัยแก่กล้าสามารถก็รอคอยอยู่แล้ว พอพระองค์แสดงธรรมพับ ดัด
 ผิง ๆ ไปเลย นี่พวกแร่ธาตุ ๆ ต่าง ๆ ที่มีคุณค่ามากอยู่ในภูเขา คือคนที่มีอุปนิสัยปัจจัยนี้
 เหมือนกับแร่ธาตุต่าง ๆ ที่อยู่ในภูเขา ภูเขาหมายถึงสัตว์โลกที่มีมืดตื้อไปหมด หาค่าหาราคา
 ไม่ได้ เรียกว่าปทปรมะ มืด ตาบอดหูหนวกมาจากภายในใจ เลยหนวกไปหมดบอดไป
 หมด ใจบอดเสียอย่างเดียวเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างมองดูอะไรไม่เป็นสาระเลย ถ้าใจมีสาระ
 มองอะไรเป็นสาระไปหมด อันนี้จิตใจมีอุปนิสัยอยู่อย่างนั้น พระองค์ก็ทรงสอนมา

พระองค์ได้วางบันไดเอาไว้ พาดบันไดเอาไว้ สายทางเอาไว้เรียบบร้อยห้าพันปี
 พระพุทธเจ้าก็ทรงรับสั่งไว้แล้วตั้งแต่พระองค์ยังไม่นิพพานว่า อายุของเราเพียง ๘๐ ปี เรา
 สั่งสอนสัตว์โลกได้เพียงเท่านี้ จึงวางพระโอวาทคำสั่งสอน คือบันไดหรือทางเดินไว้เพื่อ
 มรรคผลนิพพาน เอา ให้ก้าวเดินตามนั้นนะ เดียวนี้ก็ ๒๕๐๐ กว่าแล้ว ถึงห้าพันก็หมด
 พระองค์ทรงเล็งญาณดูว่า อุปนิสัยของสัตว์ที่สามารถที่จะบรรลุคุณงามความดีถึงมรรคผล

นิพพานได้หมดโดยสิ้นเชิง นอกนั้นมีแต่มีดบอดเต็มอยู่ จึงวางไว้เพียงห้าพันปี ถึงนั้นแล้วหมด คำว่าบาปไม่มี บุญไม่มีในหัวใจ ความละเอียดบาปอะไรนี้ไม่มี หมด มีแต่ความจะเอาๆ ทั้งนั้นเป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวลเลย นั่นหมดศาสนา พระองค์ทรงเล็งญาณไว้หมดแล้ว ถึงแค่นั้นแล้วหมด

เราคิดดูซิตั้งแต่ ๒๕๐๐ นี้ก็เห็นใหม่ ๒๕๐๐ ปีนี้ เวลานี้ไกลาลอลหม่าน ระหว่างอรรถธรรมกับโลกกับกิเลสตัณหาโจมตีกันนี้ ธรรมจนจะหาที่หมอบที่หลบซ่อนไม่ได้นะเวลานี้ มีแต่เรื่องกิเลสตัณหาตีทุกแห่งทุกหน ยกเป็นอำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ มาทั้งนั้น นั่นละกิเลสตัณหา ผิดก็ไมยอมบอกว่าผิด ผู้ถูกก็ได้ชุกหัวนอนอยู่ละ เพราะอำนาจกิเลสตัณหา มันทับเอาๆ

ทีนี้เวลาเย็นเข้ามาหาตัวของเรา เวลาเราจะทำความพากเพียรนี้ จิตใจที่ไฝ่ในความพากเพียรมีน้อย นอกนั้นก็กิเลสตัณหา มันครอบเอาหมดๆ จะเดินจงกรมก็ไม่ได้ นั่งสมาธิภาวนาก็ไม่ได้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ คำหนึ่งไม่ได้ ถูกกิเลสปิดออกๆ เหลือตั้งแต่หลับครอกๆ อยู่บนเสื่อบนหมอน มองไปที่ไหนเห็นแต่เย็บเสื่อเย็บหมอน ทำอะไรไม่เห็นเงยหน้ากับเขาล่ะ ฟ้ามึนเมฆมึนหมอกมีทำไมไม่มองดูบ้าง กำลังเย็บหมอน มันเป็นอะไรหมอนถึงเย็บ หมอนแตก แล้วกำลังเย็บเสื่อ เสื่อเป็นอะไร เสื่อขาด เป็นอะไรถึงขาด ก็นอนมันละซี เนอะ มันมีแต่อย่างนั้นเสียมากต่อมาก ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราจึงสงสารมากจริง ๆ

เพราะเทศน์ทุกบททุกบาททุกถ้อยทุกคำ เราไม่มีสงสัยในการเทศน์ของเรา ไม่ว่าจะธรรมชั้นใดภูมิใด ถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้น ถอดออกมาจากนี้ทั้งหมดมาสอน ใครจะเอาก็ให้เอานะ ถ้าไม่เอาก็ให้เป็นบ้ำกันอยู่กับกองมูตรกองคูด ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง นี่กองมูตรกองคูดมันเต็มหัวใจนี้ ถ้าอยู่กับอันนี้แล้วก็จมไปตลอดทิวาวันพื้นไม่ได้นะ ความหวังมีเต็มหัวใจ แต่สิ่งที่ผิดหวังก็เต็มหัวใจเช่นเดียวกัน หวังอะไรก็ไม่ได้ๆ เพราะเราไม่สร้าง สิ่งที่เราสร้างเราหวังในปัจจุบัน หวังให้ได้อย่างนั้น หวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ มีแต่เรื่องมูตรเรื่องคูดทั้งนั้น ได้ก็ได้แต่สิ่งนี้เรื่องมูตรเรื่องคูด ความดิบดีไม่ได้เลยมันจะเสียที ตายไปเปล่าๆ นะ

เกิดมานี้ก็ปักใจเดือนแล้ว นับวันนับเวลาดู บวกลบคุณหารดู ความดีงามของเราได้สร้างไว้มากน้อยเพียงไร นอกนั้นมีแต่สร้างความชั่วช้าลามกเต็มหัวใจโดยไม่ต้องคิดกันละ ใครก็สร้างขึ้นมาๆ เป็นอัตโนมติไหลลื่นไปเลย การสร้างความชั่วไหลลื่นนะ การสร้างความดีนี้มีอุปสรรคครอบด้าน ให้ฝ่าฝืนอุปสรรคนั้นให้ดี พระพุทธเจ้าสละสามหนกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ฝ่าฝืนหรือไม่ฝ่าฝืน บรรดาสาวกบางองค์ฝ่าเท้าแตก เดินจงกรมไม่หยุดไม่ถอยจนฝ่าเท้าแตก ท่านฝืนหรือไม่ฝืน พิจารณาซิ อย่างพระจักขุบาล จักขุแตก ตาท่านเจ็บหมอเขาให้ท่านนอนหยอดตา ท่านตั้งสัจจะอธิษฐานในสามเดือนนี้ท่านจะไม่นอน ทีนี้หมอเขามารักษาเขาให้ท่านนอนหยอดตา ท่านบอกท่านไม่นอน เอ้า ถ้าท่านไม่นอนท่านก็ตา

บอด บอดก็บอดเถอะ ท่านว่า ท่านไม่รักท่านยิ่งกว่ารักธรรม พอดีตาก็บอดจริง ๆ ใจก็จำ
ขึ้นมาพระจักขุบาล

จักขุบาล แปลว่าผู้รักษาจักขุ หรือบรรลุธรรมด้วยการรักษาจักขุ ท่านฝันหรือไม่ฝัน
พิจารณาซิ พวกเรามันไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร คอยแต่จะเอามรรคผลนิพพาน ตั้งแต่เกิดมา
นี้ไม่เคยสนใจกับบรรลภกับธรรม เขามาว่าอยากไปสวรรค์นิพพานไหม อยากไป มันพลิก
จากแจ็กคนนั้นมาก็ว่าอยากไป แต่มันไม่ทำดีเพื่อจะไป มันก็เหมือนอยากไปเวียงจันทน์
แหละ ไม่อยากไปสวรรค์ เป็นอย่างนั้นนะ พวกเรานี้จะไปเวียงจันทน์หรือจะไปสวรรค์ ถ้ามกกัน
เดี๋ยวนี้ เหนอ ชายของชาติรุ่นใหม่พวกนี้ ชายของชาติรุ่นอยากไปเวียงจันทน์หมดเหอ ถ้า
อย่างนั้นสวรรค์นิพพานก็แห้งผากละซี ไม่มีใครไป

พากันตั้งอกตั้งใจนะ เราจนเข้ามาแล้ว บอกชัดเจนเลย ความตายของเราเราพูด
ตรง ๆ เราไม่มีอะไรห่วงใย เราสอนโลกนี้สอนด้วยความหวังโลกต่างหาก เราไม่ได้ห่วงเรา
ถึงวาระของมันจะไปที่ไหน ปีบเข้าในร่มไม้ร่มเดียวไปเลย ดืดผิง ไม่ยาก เรียนธรรมให้จบ
เถอะ จบหัวใจที่มันดินดีดอยู่ที่นี่ หายดินดีแล้วเป็นปัจจุบันธรรม เป็นธรรมชาติอยู่ภายใน
หัวใจ ตายไหนตายได้ทั้งนั้นไม่ยากอะไร มันยากตั้งแต่คนมีกิเลส เกิดนี้อยากเกิดวันยังค่ำ
แต่ตายไม่อยากตาย อย่างนั้นละมันขัดกัน พยายามให้ดีทุกคน ๆ วันนั้นก็เทศน์เพียงเท่านี้
ให้จดจำเอานะ เอละพอ

นี่ให้ภาวนา ภาวนาให้สงบอยู่กับพุทโธ อย่าให้จิตคิดออกนอกมันจะยุ่ง อยู่กับคำ
บริกรรมคำไหนให้อยู่กับนั้น อย่าไปยุ่งกับข้างนอก ข้างนอกเป็นเรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวาย มัน
ปรุงมันแต่งขึ้นเป็นภาพต่าง ๆ หลอกเรา เราก็ดั้นตามมันไป เราฟังในหนังสือมันไม่น่าฟัง
ลบให้หมดอาการที่มันรู้อย่างนั้นอย่างนี้ให้ลบ เราบริกรรมคำไหนภาวนา (พุทโธ) เออ ให้
อยู่กับพุทโธ ไม่ต้องรู้ต้องเห็นอะไรไม่สนใจ แต่ให้รู้อยู่กับพุทโธด้วยความมีสติ นอกนั้นไม่
ยุ่ง จะไม่เกิดเหตุ จะมีแต่ความสงบ ที่มันออกไปนั้นมันवादภาพออกไปจากสังขารปรุง แล้ว
ภาพอันนี้มันจะแปรไปอีกก็ภาพไม่รู้แหละ จำเอานะ อย่าคิดไปข้างนอก ไม่ถูก

เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลภูผาม่าน ไปถึงโน้นยังไม่เที่ยง พอฉันเสร็จแล้วไป เลยชุม
แพไปอีก ตั้งหน้าไปส่งของเขาเฉย ๆ สงสารเขา ส่งแล้วกลับมาถึงนี้บ่ายสองโมงกว่า ๆ ไม่
ค่านัก เอละที่นี้ให้พร

วัดป่าบ้านตาดนี้แต่ก่อนเด็ดเดี่ยวเด็ดขาดทุกอย่าง เคลื่อนไปไม่ได้เลย ดูอยากให้ดี
ซี ตบนั้นตีนี้เรื่อยเลย เสี่ยงก็ลั่นไปทั่วประเทศไทย เขาบอกว่า อยู่ หลวงตาบัวนี่ดูมากไม่
อยากไป เขาไม่อยากไปวัดป่าบ้านตาด เขาว่าหลวงตาบัวดูมาก ๆ เฉพาะอย่างยิ่งย่นเอา
ใกล้ ๆ นี้แหละ หมูภรรยาของคุณชายป้อม เขาไปหาท่านอาจารย์ฝั้นเขาไม่ค่อยมาหาที่นี่ เรานี้
ก็ไม่เคยสนใจกับใคร มีแต่เคร่งครัดในการปฏิบัติธรรมวินัยกับพระ เพราะไม่ค่อยมีแขก

คน มีแต่พระทั้งนั้น การปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างเข้มงวดกวดขัน เสียงมันลั่นไปว่าหลวงตาบัว นี๊ดๆ พอดีหมูป่าวัดอุดมสมพร ท่านอาจารย์ฝั้นท่านเลยถาม นี่เห็นมาแต่วัดอุดมสมพร บ่อยๆ แล้ววัดป่าบ้านตาด ท่านมหาบัว ได้ไปไหม ท่านดู วังนั้นนะ ท่านดู เลยไม่กล้าไป

เหอๆ ขึ้นเลย ท่านเอาใหญ่ๆ ท่านไม่เคยใช้กริยาอย่างนั้น รู้สึกจะกระเทือนใจท่าน อยู่ๆ เพราะนิสัยท่านนุ่มตลอด แต่วันนั้นท่านขึ้น หือๆ ขึ้นเลยทีเดียว ท่านมหาบัวดู เหนือๆ ไปนะๆ จี้เข้าเลย หือ ทำไมเป็นอย่างนี้ ไปนะ จี้ตลอด หลังจากนั้นก็พอดีท่าน อาจารย์ฝั้นท่านล่วงในระยษนั้น จากนั้นแกก็มาที่นี่ ท่านอาจารย์ฝั้นท่านพูดหลายแง่หลาย มุมนะเกี่ยวกับเรื่องที่คุณครูวานั้น ท่านสรุปมา หือ ท่านมหาบัวดูเหนือๆ หาได้ไหมคนดู แบบนี้ พระดูแบบนี้หาได้ไหมๆ ไปนะ อู๊ อู๊ เอาใหญ่เลย โอ๊ย ทำไมมาพูดอย่างนี้ เหมือนกับว่าสะตูดใจท่านมากกว่าเราดู ท่านถึงเอาใหญ่ ไปนะไม่ไปไม่ได้

มาหาเราเราก็ไม่สนใจแหละ ครั้นมาอยู่แล้วมาลบลายเราไม่รู้ตัวเลย จนกระทั่งแก จวนจะเสีย พุดไปสัมผัสเรื่องอาจารย์มหาบัวดูนี้ ไหนล่ะหมู แต่ก่อนได้ยินว่าอาจารย์มหา บัวดูไม่ยอมมา แล้วเป็นยังไง มานี้มากี่ปีก็เดือนแล้วเป็นยังไง แฮะๆ ได้เท่านั้น ความจริง มันมาลบลายเราแล้ว คือเวลาเข้ามาๆ กับคำที่ว่าดูๆ นั้นมันก็เข้ากันไม่ได้ซิ คำว่าดูมันเป็น แบบโลก คำว่าเด็ดมันเป็นแบบธรรม เข้าใจไหมล่ะ จากนั้นก็มาเรื่อย เดี่ยวนี้พวกลูกศิษย์ ลูกหามันมาลบลายหลวงตาทั้งนั้น แต่ก่อนกลัวมากๆ เดี่ยวนี้ดูเท่าไรยิ่งคลานเข้ามา เรา ไม่ได้เอาไม้มาตีตันเอาไว้ เข้าใจไหม เอาละไป พระก็เหมือนกัน ใครมาไม่ยอมหนีละ ส่วน ท่านบุญมีนี่ไล่ไปเลยนะ มาอยู่นี้ได้ ๒๘ ปี นี่มันควรจะเป็นพ่อตาแม่ยายแล้ว ยังจะมาเป็น ลูกเขยใหม่อยู่ทำไม ไปๆ หาที่ภาวนา ท่านบุญมีที่ไปอยู่นาคูณ ออกจากนี้ก็ไป อยู่ยาวนานถึง ๒๘ ปี เอาละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz